

BARABÁS ZOLTÁN
Csendes fohász szeretteimért

*Nagyszüleim, Váradi Imre és Váradi Lidia,
édesanyám, Váradi Jolán,
továbbá hitestársam, Barabás Julianna emlékére*

*Ti
már nem halljátok,
hogy újabban mit muzsikál a szél
a Piatra Craiului utcában,
de most is értetek fohászodom,
akik az Úrban
éltetek
és haltatok.*

*Ti
már nem tudjátok,
hogy soha ennyi
ibolya nem illatozott
az öreg kertben,
hogy ennyi cseresznye
nem termett,
hogy ennyi kajszibarack,
körte, alma s szilva
nem érett
elmúlásotok óta.*

*Ennyi még sosem...
Semmiből.
Semmiből.*

*Ti
már nem tudhatjátok,
hogy „lesz-e holnap
új, művelt Magyarország
és emberséges élet?
és érdemes-e itt még
kiállni tiszta szívvel
és megbűnhődni versben
a múltat és jövődőt?”**

---

* Emőd Tamás: Levél Adynak

*Most kint ülök
a roskadozó kerti padon
és hallgatom,
hogy nektek
muzsikál a szél
a sorsába túl hamar
beletörődött
Nagyváradon.*

*Reátok gondolok
és a Magyar Református Énekeskönyv
461-ik énekére,
Lower Mason szerzeményére,
„Titanic-dalra”,
amit derékig
vízben játszott
az elsüllyeszthetetlenek hitt
brit hajó
zenekara:*

*„Mindig velem, Uram,
mindig velem...”*

*Uram,
fogadd be az enyéimet
és kérlek, hallgasd meg
csöndes fohászatomat.*

*Teszem ezt
annak terhe alatt,
hogy imáimban
Téged mindig
letegeztelek.*

Ámen.